

5. Ольшанский Д. Психология масс / Д. Ольшанский. — СПб. : Питер, 2001.
6. Основи психології : підручник / за заг. ред. О. Киричука, В. Роменця. — К. : Либідь, 1996.
7. Політична психологія : конспект лекцій до навч. модуля / уклад. М. Логунова та ін. — К. : Вид-во УАДУ, 2002.
8. Словарь практического психолога / сост. С.Ю. Головин. — Минск : Харвест, 1997.
9. Соціальна філософія : корот. енцикл. слов. / за заг. ред. В. Андрущенко, М. Горлача. — К. ; Х. : ВМП «Рубікон», 1997.
10. Фрейд З. Психология масс и анализ человеческого «Я» / З. Фрейд. — Минск, 1994.
11. Бандурка А. Психология управления / А. Бандурка. — Х. : ООО «Фортуна-пресс», 1998.
12. Бродская О. Человек в массе / О. Бродская // Персонал. — 2004. — № 3. — С. 55—61.
13. Лебон Г. Психология народов и масс / Г. Лебон. — СПб. : Макет, 1995.
14. Московичи С. Век толпы : исторический трактат по психологии масс / пер. с фр. — М. : Центр психологии и психотерапии, 1998.

В статтє освещаются психологические закономерности группового поведения. Исследуются различия в групповом политическом поведении индивидов в организованных и стихийных объединениях и группах. Определяется роль паники как стихийно возникающего состояния и поведения большей совокупности людей.

Ключевые слова: массы, толпа, групповое поведение, паника, массовое сознание, коллективные взгляды, групповые настроения, психологическое подражание, организованные и стихийные объединения.

The article highlights the psychological patterns of group behavior. We investigate differences in group political behavior of individuals in organized and spontaneous associations and groups. The role of panic as spontaneously emerging state and behavior of a large set of people.

Keywords: mass, crowd, group behavior, panic, mass consciousness, the collective views, group attitudes, psychological follow, organized and spontaneous association.

УДК 159.9

КОРНЮХ А. О.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

«ЗАДОВОЛЕНІСТЬ ПОДРУЖНІМ ЖИТТЯМ» ТА ЙОГО СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Стаття присвячена виявленню та дослідженню сутнісних характеристик понять «задоволеність подружнім життям» та «сумісність подружжя». Проводиться аналіз існуючих підходів до вивчення проблематики задоволеності шлюбом та подружньої сумісності в цілому, розглядаються основні чинники впливу на стабільність/нестабільність подружнього життя.

Ключові слова: подружнє життя, задоволеність подружнім життям, сумісність.

Актуальність проблеми: Загальновідомим є той факт, що наразі інститут сім'ї та шлюбу перебуває у стані серйозних трансформацій, що позначається на структурі взаємовідносин між її членами. Як зауважує Н.Ю. Максимова «кардинальні зрушення політичного і економічного характеру в державі ...спричинили глибоку диференціацію доходів сім'ї, масове зубожіння більшості із них, викликали розгубленість і дезорганізували життя сімей» [9, с. 80]. Особливе значення у цьому контексті набуває вивчення проблем сімейно-рольової сумісності подружжя, оскільки уявлення майбутньої шлюбної пари про ролі, які повинні виконуватись у новоствореній сім'ї, перестали бути чітко детермінованими. Це призводить до того, що уявлення про ідеал «справжнього чоловіка» та «справжньої дружини» мають різкі відмінності у подружжя [8]. Порушення традиційних рольових очікувань впливає на характер задоволеності подружнім життям, що є важливим індикатором її функціонування.

Мета статті полягає у виявленні та розгляді основних характеристик понять «задоволеність шлюбом» та особливостей функціонування цього феномену у період глибоких трансформацій інституту шлюбу.

Досліджуючи феномен задоволеності шлюбом у вітчизняній та зарубіжній психології останніх трьох десятиріч у рамках загального підходу до вивчення якості шлюбу, були виявлені численні чинники, які підтвердили багатогранність цього поняття. Так, у працях А.Ю. Тавіт (1983) була представлена одна з перших та найбільш змістовних класифікацій чинників задоволеності шлюбом, у якій автор виокремлює дві групи чинників задоволеності шлюбом: ті, які виникли до вкладання шлюбу, та ті, що з'явилися під час шлюбного періоду. На думку А.Ю. Тавіт перша група чинників є психологічною основою шлюбу та вмщує такі аспекти, як походження (схожого із поняттям «сімейного сценарію» за Е.Берном), якості особистості, мотиви вступу до шлюбу. Друга група складається з етично-

емоційних стосунків подружжя, психофізіологічних взаємостосунків подружжя, єдності поглядів на виховання дітей, розподіл домашніх та господарських обов'язків, вільний час та його проведення, стосунки із батьками подружжя, друзями [14].

Дослідник С.І. Голод, розглядаючи проблему задоволеності шлюбом, зауважує, що вона «очевидно, складається як результат адекватної реалізації уявлення (образу) про сім'ю, який склався у свідомості людини під впливом зустрічей з різними подіями, які утворили її досвід (дійсний або символічний) у цій сфері діяльності» [4; с. 156]. Також учений виокремив чинники задоволеності шлюбом, властиві для кожної статі впродовж першого десятиріччя спільного подружнього життя. Для жінки – це побутова та духовна адаптація, сумісність чоловіка з її родичами та самоствердження, для чоловіка – сексуальна експресивність дружини [4].

На думку В.А. Сисенка (1981), поняття «задоволеність подружнім життям» є досить широким і містить в собі міру задоволення усіх потреб особистості. Для кожного з подружжя у шлюбі повинен бути досягнутий який-небудь мінімальний, але необхідний рівень задоволеності потреб, за рамками якого вже виникає дискомфорт, формуються та закріплюються негативні почуття та емоції. В.А. Сисенко запропонував класифікацію конфліктів, які виникають на ґрунті незадоволених потреб подружжя, що, у свою чергу, призводить до зниження стабільності шлюбу, і як наслідок, задоволеності подружніми стосунками. Результатом цього є поява конфліктів, що виникають внаслідок незадоволеної потреби у цінності та значущості свого «я», порушення почуття гідності з боку іншого партнера; психічна напруга, яка ґрунтується на базі незадоволених сексуальних потреб подружжя; фінансові розбіжності тощо [12; 1983]. Безпечний простір для вирішення конфліктів створюється у тому випадку, коли подружжя домовляється про те, що незважаючи на наявні розбіжності та емоційні спалахи, вони залишаються разом і не розлучаються. Конфлікт не повинен руйнувати шлюб, навпаки, спільна боротьба із труднощами, які постали перед подружжям, буде гуртувати сім'ю, позитивно впливати на подружню стабільність [12; 13].

Крім цього, В.А. Сисенко з'ясовує, наскільки поняття «задоволеність шлюбом» корелює із іншими поняттями: «стабільність сім'ї», наскільки ці феномени є не узалежненими та взаємопов'язаними. На його думку, досить стабільні шлюби не завжди характеризуються високим рівнем

задоволеності подружнім життям (наприклад, для сімей традиційного типу характерним є стабільний шлюб при повній незадоволеності подружжям своїми стосунками). Водночас, сучасна сім'я, для якої більш типовою є модель партнерських стосунків, подібна незадоволеність може призвести до розриву сім'ї навіть при наявності дітей [13].

Ю.Є. Альошина встановила, що задоволеність шлюбом залежить від стажу сімейного життя: крива цієї залежності має U-подібну форму – на початку, протягом перших двох десятиріч існування сім'ї, задоволеність шлюбом поступово знижується, досягаючи свого мінімального значення у парах зі стажем сімейного життя від 12 до 18 років, а потім знову зростає, але вже більш різко [1]. Автор стверджує, що існує цілий ряд альтернативних пояснень зміни кривої задоволеності шлюбом та параметрів подружніх стосунків. Такими чинниками впливу можуть бути життєві цикли особистості, характер перебігу вікових криз, факт впливу суспільства на подружжя тощо. Узагальнюючи ряд праць, дослідниця визначає задоволеність шлюбом як «суб'єктивну оцінку кожним із подружжя характеру їхніх взаємостосунків» [1; с. 38]. Водночас сім'я розглядається з точки зору її особистісних динамічних конфігурацій, аналогічних діям у малій групі [1].

Поняття задоволеності шлюбом тісно пов'язане із поняттям подружньої сумісності, на яке мають вплив наступні чинники: наявність спільних інтересів й водночас свобода самореалізації кожного з подружжя; подібність очікувань від сімейного життя; спільність поглядів, цінностей та інше. Саме психологічна сумісність обумовлює загальне емоційне тло сім'ї і характеризує якість стосунків партнерів. Умовою досягнення психологічної сумісності подружжя є відмінність у рисах характеру, темпераменту, особистіснорольових характеристиках, способах вирішення різноманітних проблем. Згідно з теорією М. Боуена надто сильна подібність між подружжям зазвичай призводить до тісних, симбіотичних стосунків, що, в свою чергу, породжує сильну емоційну напругу, конфлікти і навіть розрив стосунків. Прикладом може бути звичка подружжя все робити разом і відсутність простору для особистісної самореалізації. У такому випадку захоплення партнера можуть сприйматись як неправильні, або такі, що суперечать загальним сімейним традиціям [17].

На думку Н.Н. Обозова, «сумісність може бути описана здебільшого двома характеристиками, включеними до афективного компоненту взає-

модії: показниками суб'єктивної задоволеності партнером (психологічна ознака) та показниками емоційно-енергетичних витрат індивіда, учасника спілкування (фізіологічна ознака). При цьому емоційне тло стосунків супроводжується деякими, можливо, максимально емоційно-енергетичними витратами партнерів, які спілкуються» [10; с. 35]. В умовах неформалізованих стосунків (інтимно-емоційних) оптимальною взаємодією буде та, яка характеризується максимальною задоволеністю партнерів взаємостосунками, тривалістю зв'язку, частотою контактів тощо [10; с. 37].

А.Н. Обозова, у свою чергу, виокремила чотири аспекти подружньої сумісності, необхідність виділення яких обґрунтована відмінністю властивих їм критеріїв, закономірностей і проявів. Такими компонентами є: 1) духовна сумісність, яка характеризує узгодженість цілепокладальних компонентів поведінки партнерів: установок, ціннісних орієнтацій, потреб, інтересів, поглядів, оцінок, думок тощо. Основною закономірністю духовної сумісності є схожість, подібність духовних укладів подружжя; 2) персональна сумісність, що характеризує відповідність структурно-динамічних особливостей партнерів: властивостей темпераменту, характеру, емоційно-вольової сфери. Одним із критеріїв персональної сумісності є безконфліктний розподіл міжособистісних ролей; 3) сімейно-побутова сумісність, яка розглядається в якості функціональних особливостей подружніх партнерів: узгодженість уявлень про функції сім'ї та відповідному укладі, узгодженість рольових очікувань та домагань при реалізації цих функцій; 4) фізіологічна сумісність, ознаками якої є і фізична та сексуальна сумісність чоловіка з жінкою, тісного контакту, задоволеність від близькості [9].

Виділені характеристики розуміння подружньої сумісності є близькими до поняття задоволеності шлюбом. У цьому випадку сумісність трактується як узгодженість установок, схожість духовних укладів подружжя, відповідність характеристик, узгодженість уявлень про функції сім'ї – тобто все це належить до сфери уявлень про подружнє життя, а реалізація цих уявлень у шлюбі й визначає оцінку подружжям власного шлюбу, їх задоволеність подружніми стосунками.

У своїх дослідженнях Н.Н. Обозов і А.Н. Обозова виокремлюють у сімейно-рольовій сумісності такий аспект, як узгодження сімейних цінностей, особливо в питаннях існування сенсу сім'ї для людей, що вступили до шлюбу. Так, дослідження свідчать про те, що одним з основних і найбільш важливих чинників успішності подру-

жнього життя є прихильність чоловіка та дружини до самого інституту шлюбу, тобто усвідомлення шлюбу, сімейного способу життя як цінності. Головним сімейним цінностям приділяється більше часу, сил, енергії, якщо ж ці важливі для одного з подружжя цінності не реалізуються, це викликає незадоволеність подружнім життям у цілому [11].

За даними С.В. Артамонова та Л.А. Коростильової, очікування жінок, їх установки на шлюб більшою мірою виявляються нереалізованими у подружньому житті, ніж ті ж самі установки у чоловіків. Нереалізованими цінностями жінок виявляються наступні: духовне кохання, особиста акуратність партнера, ніжність, уважність, тактовність, вміння прощати, приймати позицію партнера, відповідальність, спільність поглядів на виховання дітей, матеріальна забезпеченість, самовдосконалення, терпимість до поглядів інших. У чоловіків нереалізованими цінностями є такі: духовне та фізичне кохання, ніжність, уважність, почуття безпеки, тактовність, відповідальність, розсудливість, вміння прощати та приймати позицію партнера, матеріальна забезпеченість. З цього переліку стає очевидним те, що причини незадоволеності шлюбом у чоловіків та жінок можуть бути дещо схожими. Відрізняється лише міра їх незадоволеності за однаковими цінностями та кількість нереалізованих цінностей, за даними проведеного дослідження – у жінок їх більше [3].

На важливість сімейних цінностей як показника зрілості подружньої пари вказує дослідниця О.О. Григор'єва [5]. Вона встановила наступний взаємозв'язок: подружжя, що одним із мотивів вступу до шлюбу вказало бажання створити сім'ю, будує сімейні стосунки на основі довіри та стабільності. Пара схильна розглядати свій шлюб як середовище, у якому обидва подружжя підтримують емоційно-стійку атмосферу, що сприяє психологічній розрядці. Таким чином, якщо мотив укладання шлюбу був усвідомленим та психологічно зрілим, то подружжя докладає всіх зусиль, щоб створити та зберегти комфорт у молодій сім'ї. Молодята, виділяючи значущість для сумісного життя емоційної та моральної підтримки, очікують тих же установок, що й їхній шлюбний партнер.

Так, у дослідженні О.О. Григор'євої зазначено, що зі 100% опитуваних подружніх пар близько 60% задоволені своїм подружнім життям, відповідно 40% вважають свій шлюб не досить вдалим. Якщо врахувати гендерний аспект, то чоловіки у відсотковому співвідношенні більш задоволені шлюбом – 54%, аніж жінки – 46%. Був

встановлений зв'язок між задоволеністю шлюбом та шкалою «ідентифікація із шлюбним партнером», який вказує на те, що при наявності спільних сімейних цінностей, подружжя розцінює свій шлюб як деяку спільність, у якій двоє здатні задовольнити не лише свої потреби, а й потреби іншого, що є досить важливим у процесі становлення зрілих подружніх стосунків.

За показниками сімейних цінностей великого значення подружжя надає очікуванню узгодженості інтересів, принципів, потреб та способів проведення вільного часу. За результатами вищезазначеного дослідження було виявлено, що узгодженість сімейних цінностей між подружжям взаємопов'язана з мірою задоволеності та незадоволеності шлюбом. Подружжя очікує одне від одного емоційної взаємної та моральної підтримки, а також психологічної розрядки в період кризових моментів життя.

Іншою стороною сімейно-рольової сумісності є узгодженість рольових уявлень про функції чоловіка та дружини у сім'ї. Подружжю належить вирішити досить складне питання: хто і за які аспекти сімейного життя несе відповідальність. Однією із найбільш яскравих ознак рольової невідповідності є конфлікти навколо розподілу сімейного навантаження між подружжям, міра участі кожного у веденні домашнього господарства, у вихованні дітей, у матеріальному забезпеченні сім'ї тощо [5].

Так, за даними ряду досліджень, кількість задоволених шлюбом респондентів є більшою у тому випадку, коли обидва з подружжя несуть однакове навантаження у виконанні домашніх обов'язків; трохи менше – у шлюбах, де чоловік допомагає дружині; найменше число задоволених шлюбом респондентів виявлено у шлюбах, у яких домашні обов'язки здебільшого виконує жінка (Н.Г. Юркевич, 1970; А. Кеєрберг, 1988; Н.Н. Обозов, 1995; Т.В. Андрєєва, А.В. Кононова 2001).

Дослідження, проведені Ю.Є. Альшиною та І.Ю. Борисовим, показали, що структура сімейних ролей значно змінюється у ході циклу розвитку сім'ї, відбуваються й значні зміни у плані традиційності – егалітарності, розподілу ролей між подружжям. У випадку, коли на певних етапах циклу розвитку сім'ї відбувається деякий зсув у бік традиційних стосунків, то це сприяє підвищенню задоволеності шлюбом, в інші ж періоди підвищенню задоволеності шлюбом навпаки сприяє підвищення егалітарності (тобто більш рівномірний розподіл ролей між чоловіком та дружиною, незалежно від статі) подружніх стосунків [2].

Вивчаючи питання про задоволеність подружнім життям і шлюбом в цілому, варто приділити увагу тому, яким чином чоловік та дружина оцінюють власний шлюб.

О.В. Шишкіна стверджує, що відповідно з даними, які вона отримала у ході дослідження шлюбів із 16–17-річним стажем, задоволеність подружнім життям чоловіків є дещо вищою, ніж у жінок. Можливо, ці розбіжності в отриманих результатах пов'язані із неоднаковим стажем подружнього життя у досліджуваних різними авторами вибірках, але причина може бути й у тому, що жінки більш критичні в оцінці соціально-психологічного клімату у сім'ї, аніж чоловіки. Автор дослідження припускає, що жінки є більш орієнтованими на сім'ю, але менш задоволені нею, чоловіки ж, навпаки, є менш орієнтованими на сім'ю, але задоволені нею більше. У жінок, задоволених шлюбом, ідеал партнера повністю співпадає із реальним, і навпаки, у жінок не задоволених шлюбом ідеальний партнер не співпадає із реальним. У чоловіків розрив між реальним та ідеальним уявленням про подружжя виражений меншою мірою як серед задоволених, так і серед незадоволених шлюбом. Таким чином, розрив між реальним та ідеальним уявленням про образ чоловіка/дружини – сім'янина у жінок виражений більшою мірою [16].

Існують деякі гендерні відмінності в чинниках, що впливають на задоволеність шлюбом. Задоволеність подружнім життям жінок пов'язана із такою особистісною ознакою, як інтроверсія. Жінки з найбільш вираженою інтроверсією більш задоволені шлюбом, ніж екстравертовані. У чоловіків такої лінійної залежності не спостерігається, але у них задоволеність шлюбом пов'язана із мотивацією шлюбу дружини: якщо мотивом вступу до шлюбу було кохання, статистично стає більш вірогідно, що чоловік буде задоволений шлюбом.

Однією із спроб систематизувати отримані у різних дослідженнях чинники задоволеності шлюбом можна назвати виділені Т.А. Гурко (1987) наступні чотири групи:

1. Соціально-демографічні та економічні характеристики сім'ї: величина сукупного сімейного прибутку, вік подружжя, кількість дітей у сім'ї тощо.
2. Характеристики позасімейної сфери життєдіяльності подружжя: професійна сфера, взаємодія подружжя з найближчим соціальним оточенням тощо.
3. Установки та поведінка подружжя в основних сферах сімейної життєдіяльності: розподіл господарсько-побутових обов'язків

та збіг установок у цій сфері сімейного життя, організація дозвілля.

4. Характеристики подружніх стосунків: емоційно-моральні цінності (почуття кохання та поваги до партнера, спільні погляди та інтереси, подружня вірність тощо) [6].

Слід також відмітити, що у різні часи автори вказували на роль зрілості особистості як чинника успішності побудови шлюбу та сім'ї (Адлер А., 1997; Сисенко В.А., 1981, 1989; Андрєєва Т.В., 1999; Харитонов А.Н., Тимченко Г.Н., 2002).

За даними досліджень А.Н. Харитонова та Г.Н. Тимченка на великій вибірці сімей (459 чол.), більшість опитаних визнавали як свою неготовність до шлюбу (85%), так і наявність постійних конфліктів у сім'ї (62%) [15].

Подружні стосунки можна охарактеризувати як взаємовідносини двох людей протилежної статі, що добровільно обрали один одного для створення сім'ї та особистісного зростання кожного з них. Шлюбні стосунки мають загальну ознаку у рамках сімейних взаємодій: висока ступінь задоволеності базових потреб всіх членів сім'ї у процесі успішного спілкування. Проаналізувавши різні дані досліджень вітчизняних та зарубіжних вчених, можна зробити висновок, що задоволеність шлюбом у подружньому житті пов'язана із багатьма чинниками, що впливають на його функціонування. Серед них: стаж сімейного життя, основний мотив вкладання шлюбу, залежність від кількості та віку дітей, особистісні особливості шлюбних партнерів. Варто зазначити, що відчуття задоволеності/незадоволеності шлюбом формує оцінки й ставлення до більшості сфер подружнього життя. Так, при незадоволеності власним шлюбом, позитивні аспекти подружнього життя можуть сприйматися як емоційно негативні, й навпаки. Нормальні сімейні стосунки формуються при взаємній задоволеності подружжя, їх відповідності один одному в різноманітних видах взаємодій всередині сім'ї. Водночас, аналіз робіт не дав змогу виявити специфіки трансформації поняття «задоволеність» життям у зв'язку із сучасними змінами у функціонуванні інституту сім'ї. Виявлення цих характеристик стане предметом нашого дослідження у подальшому.

Стаття посвячена знаходженню і дослідженню суттєвих характеристик понять «удовлетворенность семейной жизнью» и «совместимость супругов». Проводится анализ существующих подходов к изучению проблематики удовлетворения браком и семейной жизнью в целом, рассматриваются основные факторы влияния на стабильность/нестабильность семейной жизнью.

Ключевые слова: супружеская жизнь, удовлетворенность браком, совместимость.

Список використаних джерел

1. Алешина Ю.Е. Удовлетворенность браком и межличностное восприятие в супружеских парах с различным стажем совместной жизни : дис. канд. психол. наук / Ю.Е. Алешина. — М., 1985.
2. Алешина Ю.Е., Борисов И.Ю. Полоролевая дифференциация как показатель межличностных отношений супругов / Ю.Е. Алешина, И.Ю. Борисов // Вестник Московского университета. — Сер. 14: Психология. — 1989. — № 2.
3. Артамонов С.В., Коростылева Л.А. Ценностные установки на брачные отношения и особенности их становления / С.В. Артамонов, Л.А. Коростылева // Психологические проблемы самореализации личности. — Вып. 6. — СПб., 2002.
4. Голод С.И. Стабильность семьи: социологический и демографический аспекты / С.И. Голод. — Л.: Наука, 1984. — 156 с.
5. Григорьева О.О. Согласованность семейных ценностей как показатель зрелости супружеской пары: материалы Международной научно-практической конференции / О.О. Григорьева. — Волгоград, 2010.
6. Гурко Т.А. Удовлетворенность браком как показатель супружеских отношений / Т.А. Гурко // Семья социальная структура. — М., 1987.
7. Добрынина О.А. Проблемы формирования благоприятного социально-психологического климата семьи : дис. канд. психолог. наук / О.А. Добрынина. — М., 1993.
8. Егорова О.В. Феномен удовлетворенности браком: основные направления исследований / О.В. Егорова // Научный электронный журнал «Психологические исследования», 2009.
9. Максимова Н.Ю. Семейное консультирование : навч. посіб. / Н.Ю. Максимова. — К.: ДП «Вид. дім «Персонал», 2011. — 304 с.
10. Обозова А.Н. Психологические проблемы службы брака и семьи / А.Н. Обозова // Вопросы психологии. — 1984. — № 3. — С. 104—110.
11. Обозов Н.Н., Обозова А.Н. Три подхода к исследованию психологической совместимости / Н.Н. Обозов, А.Н. Обозова // Вопросы психологии. — 1981. — №6. — С. 98—101.
12. Сысенко В.А. Супружеские конфликты / В.А. Сысенко. — М., 1983.
13. Сысенко В.А. Устойчивость брака. Проблемы, факторы, условия / В.А. Сысенко. — М., 1981. — С. 57.
14. Тавит А.Ю. Факторы, влияющие на удовлетворенность браком / А.Ю. Тавит // Личность в системе общественных отношений. — Ч. 4. — М., 1983.
15. Харитонов А.Н., Тимченко Г.Н. Психологическая помощь семьям профессиональных военнослужащих / А.Н. Харитонов, Г.Н. Тимченко. — М.: Военный университет, 2002. — 302 с.
16. Шишкина О.В. К вопросу о современных супружеских отношениях / О.В. Шишкина // Психология и педагогика — новая интеграция : материалы 24-ой науч. Конф. СПб ГАФК им. Лесгафата. — СПб., 1998.

The article is devoted to finding and studying the essential characteristics of the concepts of «satisfaction with family life» and «compatibility of spouses.» The analysis of existing approaches to the study of problems satisfying marriage and family life in general, are considered the main factors affecting the stability / instability of family life.

Key words: married life, marital satisfaction, compatibility.